

31 Δεκεμβρίου 2016

Η Χειροτονία του Θεοφ. Επισκόπου Στρατονικείας (Λέρος, 27.12.2016)

/ [Πεμπτούσια](#)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΙΑΣ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Με την αρμόζουσα εκκλησιαστική τάξη, βυζαντινή μεγαλοπρέπεια και Πατριαρχικό τυπικό, τελέστηκε την Τρίτη 27 Δεκεμβρίου 2016, η εις Επίσκοπον Χειροτονία του Ιεροκήρυκα της Ιεράς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Στεφάνου, από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παΐσιο, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» στη Λέρο.

Στην Χειροτονία του Εψηφισμένου, συλλειτουργήσαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Προικονήσου κ. Ιωσήφ, Ρόδου κ. Κύριλλος και Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλόχιος.

Στην χειροτονία του νέου Επισκόπου Στρατονικείας παρέστησαν οι τοπικές πολιτικές και στρατιωτικές Αρχές, καθώς και σύμπασα η τοπική κοινωνία της Λέρου.

Πριν την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ομίλησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ, όπου μεταξύ άλλων μετέφερε τας εγκαρδίους Πατριαρχικές ευχάς και ευλογίας του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ.Βαρθολομαίου, της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, και ευχήθηκε τα κράτιστα.

Στην συνέχεια έλαβε τον λόγο ο Σεβ. Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ.Παΐσιος, ο οποίος απευθυνόμενος προς τον κλήρο και τον λαό της νήσου και Επαρχίας, ευχαρίστησε τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο δια την εκλογή του βοηθού Επισκόπου, και μετέφερε τας Πατριαρχικές ευχάς και ευλογίας στον χειροτονούμενο. Συνεχάρη και προσεφώνησε τον νέο Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Στρατονικείας κ. Στέφανο, λέγοντας:

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΙΑΣ

«Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν, και προθεσμίας επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν. Και το μυστήριον όσον ! Ως μέγα τε και σεβάσμιον».

Ω ! Πόσο μέγα είναι το μυστήριον της του Αγίου Πνεύματος επιδημίας. Πόσο μέγα και πόσο αξιοσέβαστο.

Σεβασμιώτατοι, Άγιοι Αρχιερείς, Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστού Διακονία, Άρχοντες, Φιλόχρηστε και Περιούσιε Λαέ της Ιεράς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας. Τα σύμπαντα σήμερα χαράς πληρούνται Χριστός ετέχθη εκ της Παρθένου -. Και η τοπική Εκκλησία, εν Πνεύματι Αγίω, συνελθούσα σήμερα ψάλλει - με χαρά και αγαλλίαση «πάντα χορηγεί το πνεύμα το άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφία, εδίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τον δεσμόν της Εκκλησίας, Ομοούσιε και ομόδοξε, τω Πατρί και τω Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι».

Το Πνεύμα το Άγιον, που κατά τον Άγιον Γρηγόριον τον Θεολόγον, υπήρχε μεν πάντοτε και υπάρχει, και δεν έλαβε ποτέ αρχή, ούτε θα έλθει καιρός που θα παύσει να υπάρχει, αλλά ευρίσκεται πάντοτε στην ίδια θέση με τον Πατέρα και το Υιό και συνυπολογίζεται μαζί τους - τω Πατρί και Υιώ αεί συντεταγμένον και συναριθμούμενον-.

Το Πνεύμα το Άγιον μεταλαμβάνον και όχι μεταλαμβάνον, τελειοποιούν και όχι τελειοποιούμενον, συμπληρούν και όχι συμπληρούμενον, αγιάζον και όχι αγιαζόμενον, θεοποιούν και όχι θεοποιούμενον, το ίδιο πάντοτε και προς τον εαυτόν του και προς εκείνους με τους οποίους έχει συνταχθεί, αόρατο, άχρονο, μη δυνάμενο να περιοριστεί, αμετάβλητο, χωρίς ποιότητα, χωρίς ποσότητα, χωρίς μορφή, μη δυνάμενο να ψηλαφηθεί, κινούμενο αφ' εαυτού, αεικίνητον, αυτεξούσιο, αυτοδύναμο, παντοδύναμο, ζωή η οποία ζωοποιεί, φώς και δότης φωτός, το ίδιον αγαθό και πηγή αγαθότητος.

Πνεύμα ειλικρινές, κυριαρχικό, κύριο, αποστέλλον, αποχωρίζον, δημιουργούν ναό δια τον εαυτόν του, καθοδηγούν, πράττον κατά βούληση, διανέμον τα χαρίσματα.

Πνεύμα υιοθεσίας, Πνεύμα αληθείας, Πνεύμα συνέσεως, Πνεύμα γνώσεως, Πνεύμα ευσεβείας, Πνεύμα θελήσεως, Πνεύμα δυνάμεως, δι' αυτού γίνεται γνωστός ο Πατήρ, και δοξάζεται ο Υιός, μία πίστις, μία λατρεία, μία προσκλήνησις, μία δύναμις, μία τελείωσις, ένας αγιασμός, της Αγίας Τριάδος.

Δια ποίο λόγο όμως πρέπει να μακρηγορώ; Όλα όσα έχει ο Πατήρ ανήκουν και στον Υιό, εκτός από τήν αγεννησιάν. Όλα όσα έχει ο Υιός ανήκουν και στο Πνεύμα, εκτός από την γέννηση.

Αυτό το Άγιο Πνεύμα, το ευθές, το ηγεμονικό, που συγκροτεί τον δεσμό της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, επινεύσει Πατρική της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του Αυθέντου και Δεσπότη του Οικουμενικού ημών Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, και ψήφοις κανονικαίς των συγκροτούντων την περ' Αυτήν Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον, Σεβσμιωτάτων Αγίων Αρχιερέων του Οικουμενικού Θρόνου, σ' εξέλεξε παμψηφεί, βοηθό Επίσκοπο της ταπεινότητός μου, υπό τον τίτλον της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης επισκοπής Στρατονικείας.

Θεοφιλέστατε,

Και νύν την αγία αυτή ημέρα την μεγάλη και φωταυγή, κατά την οποία «ο Σαρκωθείς εκ Πνεύματος Αγίου, και εκ της αειπαρθένου Μαρίας ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού Πατρός», η Ταπεινότης μου, οι Συλλειτουργοί και φίλτατοι εν Χριστώ Άγιοι Αρχιερείς, Προικοννήσου κ. Ιωσήφ, Ρόδου κ. Κύριλλος, Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλόχιος, ο Ιερός Κλήρος, οι Άρχοντες και σύμπασα η τοπική Εκκλησία συνελθούσα - εν μυστηριακή συνάξει - στον Ναό της Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, ένθα άπαντες ευχηθήκαμε και προσευχηθήκαμε, εν ενί στόματι και μιά καρδιά, όπως η Χάρις του Παναγίου και Ζωαρχικού και Τελεταρχικού Πνεύματος κατά την σημερινή προσωπική σου πεντηκοστή επισκιάσει επί σε και σε περιλούσει στο διηνεκές με την ευλογία Του και φανείς άξιος της κλίσεως - της κλήσεως και της αποστολής σου εν τη Εκκλησία, του Πρώτου και Μεγάλου Αρχιερέως Χριστού, την μόνη πηγή σωτηρίας του κατ' εικόνα καί καθ' ομοίωσιν Θεού πλασθέντος ανθρώπου.

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, εν Κρήτη συνελθούσα πρότρυτα, εν Αγίω Πνεύματι, υπό την Προεδρεία του Πρώτου Αρχιθύτου, της κατ' Ανατολάς Ορθοδόξου και αδιαιρέτου, Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, απεφάνθη ότι, η Εκκλησία ως Σώμα του σαρκωθέντος Θεού Λόγου, είναι η ζώσα Εκκλησία, είναι η ζώσα «παρουσία», το σημείον και η εικών της Βασιλείας του Τριαδικού Θεού εν τη ιστορία ευαγγελιζομένη «καινήν κτίσιν», «καινούς ουρανοὺς και γήν καινήν.....εν οἷς δικαιοσύνην κατοικεῖ».

Εμπνεομένη, διαρκώς από την προσδοκία και την πρόγευση αυτής της Βασιλείας του Θεού, η Εκκλησία δεν αδιαφορεί δια τα προβλήματα του ανθρώπου της εκάστοτε εποχής, αλλά αντιθέτως συμμετέχει στην αγωνία και τα υπαρξιακά προβλήματά του, αίρουσα, όπως ο Κύριός Της, την οδύνη και τις πληγές, τις οποίες προκαλεί το κακό στον κόσμο και επιχέουσα, ως ο καλός Σαμαρείτης, έλαιο και οίνο στα τραύματα αυτού, δια του λόγου «της υπομονής και παρακλήσεως» και δια της εμπράκτου αγάπης, η οποία κατά Απόστολον Παύλον, η αγάπη μακροθυμεί, χρηστεύεται, συγχαίρει τη αληθεία, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει».

Αυτή την Εκκλησία του Θεανθρώπου Ιησού, και τα πιστά τέκνα αυτής της Εκκλησίας, της Εκκλησίας της αγάπης, καλείσαι να διακονήσεις από τούδε, ως ο καλός Σαμαρείτης, Θεοφιλέστατε Άγιε Στρατονικείας και αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ κε Στέφανε, τύπος γενόμενος του Αρχιποίμενος Χριστού.

Οι Άγιοι Απόστολοι έλεγαν ότι, ημείς «αγαπώμεν εν αληθεία και συγχρόνως «αληθεύομεν εν αγάπη». Δεν διεχώρισαν ποτέ την αγάπη από την αλήθεια. Διεκήρυξαν σε όλους τους τόνους ότι «ο Θεός αγάπη εστί» και υπηρέτησαν με αφοσίωση έως θανάτου Εκείνον που διεκήρυξε, «εγώ ειμί η αλήθεια».

Δεν μπορεί ο Θεός να είναι αγάπη χωρίς αλήθεια. Αυτήν την αλήθεια κήρυξε στον κόσμο του ψεύδους, της κακίας και της φθοράς και ο Πρωτομάρτυρας Στέφανος, του οποίου το περιώνυμο όνομα εν τιμή φέρει και η Θεοφιλία σου, και ο οποίος πρωτομάρτυρας Στέφανος «πλήρης πίστεως και δυνάμεως» «θείς τά γόνατα έκραξε φωνή μεγάλη, Κύριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην. Και τούτο ειπών εκοιμήθη».

«Αγάπην δείκνυσι γνησίαν», διακηρύττει και ο Θεοφώτιστος Πατερικός Λόγος, «ου κοινωνία τραπέζης, ουδέ πρόσρησις υψηλή, ουδέ κολακεία ρημάτων, αλλά το διορθώσει και σκορπήσει το συμφέρον του πλησίον και το πεπτωκότα διαναστήσα.....».

Την πραγματική αγάπη, την αγάπη Χριστού, την φανερώνει όχι απλώς το να συντρώγουμε, ούτε να προσφωνούμε με λόγια σπουδαία ή να κολακεύουμε ο ένας τον άλλον, αλλά το να διορθώνουμε τον πλησίον και να αποβλέπουμε στο συμφέρον του και να σηκώνουμε αυτόν που είναι πεσμένος.

Την γνησία αυτή ευαγγελική αγάπη, εν τω συνδέσμω της αγάπης, την διακηρύττει ανά τον σύγχρονο κόσμο ο πράος, και αγαθός, και ανύστακτος και Σεπτός Αυθέντης και Δεσπότης ο Οικουμενικός ημών Πατριάρχης του Γένους κ.κ. Βαρθολομαίος από το μαρτυρικό Φανάρι.

Αυτή την πατρική αγάπη, την άνευ ορίων, δια την συνεννόηση, και συνεργασία του σύμπαντος κόσμου και ευσταθείας του Θεού Εκκλησιών, έχει εμφυσήσει στην Ιεραρχία του Οικουμενικού Θρόνου, ο Πατήρ πάντων ημών, ο Δεσπότης και Αυθέντης, ο Πατριάρχης μας, ο Οποίος από την Καθέδρα του Πρωτοκλήτου Αποστόλου Ανδρέου σε ασπάζεται εγκαρδίως και σου εύχεται τα κράτιστα.

Θεοφιλέστατε,

Πάντες οι «Θεού συνεργοί», οι αδελφοί της Σεπτής Ιεραρχίας του Θρόνου, οι συγκροτούντες το αδαμάντινο περιδέριαι του εγκολπίου του Αυθέντου και Δεσπότη του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, αναφωνούν - εν ενί στόματι και μία καρδία, το ΑΞΙΟΣ της κλήσεως και της αποστολής σου, ευχόμενοι πολλά τα έτη σου Δέσποτα.

ΑΞΙΟΣ-«!

Από την πλευρά του ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Στρατονικείας κ. Στέφανος ευχαρίστησε την Α.Θ.Π. τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο δια την υψίστη τιμή που του εγένετο, επινεύσει Πατρική και ψήφοις κανονικαίς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, να συγκαταλέγεται στην Ιεραρχία του Οικουμενικού Θρόνου. Στην συγκινητική ομιλία του ανέφερε τα εξής:

«Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ, καθώς και εξελέξατο ημάς εν αυτώ προ καταβολής κόσμου είναι ημάς αγίους και αμώμους κατενώπιον αυτού εν αγάπη». (Εφ. 1, 3-4).

Η πίστις μου στον Τριαδικό Θεό , τον Θεό της αγάπης, ο οποίος μας εξέλεξε εν Χριστώ Ιησού ίνα ποιήσει ημάς Αγίους την οποία ωμολόγησα, Σεβασμιώτατε, Πάτερ και Δέσποτα, Μητροπολίτα της Αγιωτάτης Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου & Αστυπαλαίας Πολυσεβάστέ μοι Γέροντα κ. Παΐσιε, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, Αγαπητοί Συμπρεσβύτεροι εν Κυρίω, Αγαπητοί μου εν Χριστώ Αδελφοί, μαζί με την εκκένωση της θείας Χάριτος, τη φορτισμένη από το μεγαλείο του ουρανού σημερινή ημέρα, έγιναν για μένα πηγή δόσεων αγαθών, ενώ με κατευθύνουν από την επίγνωση του γήινου και πραγματικού, στην διάγνωση του επιθυμητού, του ουράνιου και δυνατού.

Ομολογώ ότι όνειρό μου παιδικό, πόθος δε και οραματισμός μου νεανικός, υπήρξε ο Ορθόδοξος «Χριστιανικός Ναός και τα τελούμενα εν αυτώ». Τον σπόρο του αγίου τούτου πόθου, εφύτευσε ο Κύριος στον αγρόν της παιδικής μου ψυχής. Τον αγρόν, τον οποίον επεμελήθησαν, πρώτον η προγονή μου Μαρία, που από τον ουρανό αυτή τη στιγμή χαίρεται για τα τελούμενα, ο θείος μου Σωτήριος και οι ευσεβείς, κατά σάρκα, γονείς μου Ευάγγελος και Ελένη, καθώς και τίμιοι και ενάρετοι Διδάσκαλοι και πνευματικοί Πατέρες.

Όλοι τους με περισσή επιμέλεια τον επότισαν, δι' αγνών Ορθοδόξων αιζώνων ναμάτων, ο δε πάνδωρος Θεός, ο «επιχορηγών σπέρμα τω σπείροντι», εξήλθε «του σπείραι τον σπόρον αυτού», προκειμένου αυτός ο σπόρος να «εξανθήση και χαρήση και ποιήση καρπόν εκατονταπλασίονα».

Δεν λησμόνησα ποτέ το στοιχείο εκείνο της διδασκαλίας του Κυρίου μας που λέγει ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Αν η ζωή του κληρικού στις δύο πρώτες βαθμίδες της Ιερωσύνης χαρακτηρίζεται από αυταπάρνηση, η προσωπικότητα του Επισκόπου συνακολουθείται από την απόλυτη ευθύνη για την πνευματική τελείωση κλήρου και λαού. Τούτο σημαίνει ότι έχουμε ένα συνεχές, θα λέγαμε, «δράμα ζωής», που εμφανίζεται με τον αγώνα και την αγωνία να σωθεί το Ποίμνιο και να μη χαθεί ο Επίσκοπος, αυτός ο αγώνας είναι που μεταβάλλει την αρχιερατική Μίτρα σε «στέφανον εξ' ακανθών».

Ο αγώνας για πληρέστερη συνείδηση του εαυτού του και η αγωνία για μια ολοκληρωμένη προστασία του ελαχίστου αδελφού, κάτω μάλιστα από τις πιο αντίξοες πολλές φορές συνθήκες ζωής, είναι μια αγωνία και ένας αγώνας συνεχής που προχωρά με άλματα, με απρόβλεπτα και με συγκρούσεις. Ο Επίσκοπος πρέπει να ζεί, αφού πράγματι πολλοί έζησαν και ζούν, μόνο χάριν των άλλων και χάριν του συνανθρώπου πολλοί έπαθαν και πέθαναν με μετάνοια, ταπείνωση και προσευχή.

Ασύλληπτο το μέγεθος του χαρίσματος και αξιώματος, αυτό του Επισκόπου, που μου χορηγήθηκε σήμερα. Το μέγεθος και η ευθύνη προσδιορίζονται από το γεγονός ότι η Εκκλησία δεν είναι ένα κοσμικό ίδρυμα, οπότε θα ήταν αρκετό να κατέχω κάποιες διοικητικές ικανότητες, ούτε ένα θρησκευτικό σωματείο, οπότε θα αρκούσαν κάποιες θεολογικές γνώσεις, αλλά το Σώμα Χριστού «υμείς εστέ σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους» (Α΄ Κορ. 12,12), αναφέρει ο Απ. Παύλος. Είναι το «αποκεκρυμμένον από των αιώνων εν τω Θεώ» (Εφ. 3,9), μυστήριο το οποίο φανερώθηκε στον κόσμο και την ιστορία κατά την ημέραν της Πεντηκοστής. Είναι η νέα εν Χριστώ πραγματικότητα η οποία φανερώνεται με τη συγκρότηση του εκκλησιαστικού σώματος, βασικό στοιχείο του οποίου αποτελεί η ενότητα, σε κάθε τόπο και εποχή ως προέκταση του Σώματος του Χριστού.

Η εν Χριστώ ενότητα των πιστών φανερώνεται ως ενότητα γύρω από τον Επίσκοπο και τους Ιερείς, χωρίς τους οποίους «Εκκλησία ου καλείται», όπως αναφέρει ο Άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας. Γι' αυτό το λόγο οποιαδήποτε διασπαστική τάση του ενός σώματος του Χριστού και οποιαδήποτε ψευδοδιδασκαλία καταδικάζεται ήδη από τους Αποστόλους. Σύμφωνα δε με τους Αποστολικούς Πατέρες ο Επίσκοπος πρέπει να είναι ο φύλακας της Αποστολικής Παραδόσεως, να ελέγχει και να αποδοκιμάζει κάθε αιρετική παρασυναγωγή και ο ίδιος να υπακούει στην Σύνοδο της Εκκλησίας.

Και ενώ οι σκέψεις και οι ευθύνες αυτές μαζί με την αδύναμη ανθρώπινη φύση μου έπρεπε σήμερα να με κάνουν να «αναλάβω τας πτέρυγές μου κατ' όρθρον και να κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης», εν τούτοις, η βαθιά ελπίδα εις το έλεος της ευσπλαχνίας του Θεού και η κάθοδος της Θείας Χάριτος, που τ' ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί, με φέρνουν στην αυλή του Κυρίου μου και προσευχόμενος ως ο Τελώνης με συντριβή και ταπείνωση ικετεύω και παρακαλώ ίνα ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, έλθη και σκηνώση εν εμοί και με καθάρη από πάσης κηλίδος.

Και τα νύν, εκφράζω τις ευχαριστίες μου, την ευγνωμοσύνην μου και την άχρι θανάτου υπακοήν μου, εις το Σεπτό πρόσωπο του Οιακοστρόφου της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, τον Παναγιώτατον Οικουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαίον, ο οποίος εδέχθη προφρόνως την αίτηση του Σεβασμιωτάτου Γέροντός μου Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου & Αστυπαλαίας κ. Παϊσίου και την περί Αυτόν Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον, ότι επέβλεψαν στην αναξιότητά μου εκλέγοντάς με Επίσκοπον της ιστορικής Επισκοπής Στρατονικείας, ελπίζω στις προσευχές τους ώστε να φανώ άξιος της τιμής που μου επιδαψίλευσαν.

Χαριστήριον αίνον απευθύνω και μεγίστη ευγνωμοσύνη στον τεχνουργόν της ώρας ταύτης, που επέβλεψε στην ταπεινότητά μου, τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην μας κ. Πα

ίσιον, στον οποίον Τιμίως και ανυποκρίτως δηλώνω την υϊκήν μου αφοσίωση και την ολοδύναμον συστράτευσή μου, ως γνήσιον τέκνον τω Πατρί Σεβασμιώτατε, δια τους τιμίους αγώνες σας υπέρ της Πίστεώς μας, των Παραδόσεων και αξιών της Ελληνοχριστιανικής ζωής της τοπικής Εκκλησίας της ακριτικής Μητροπόλεώς μας. Σας ευχαριστώ Γέροντα για όσα ανιδιοτελώς μου προσφέρατε, για όσα με διδάξατε με την αγάπη σας, την ταπείνωσή σας, την υπομονή σας, την προσήνειά σας, την απλότητά σας, το ανυπόκριτο ενδιαφέρον σας. Πολλές φορές με δίδαξε και με καθοδήγησε ασφαλώς η σιωπή σας ή ένα πλήρες νοήματος βλέμμα, μάλλον βαρύγδουπων συμβουλών. Ομολογώ ειλικρινώς ότι δεν θα απολάμβανα την ημέρα και την ώρα αυτή, εάν εσείς Γέροντα δεν με στηρίζατε με την αγάπη σας και το ότι σήμερα χειροτονήθηκα με τα δικά σας άμφια αποτελεί για μένα ιδιαίτερη τιμή και ευλογία.

Θα εθεώρουν φρικτή παράλειψή μου εάν δεν εξέφραζα τούτη την ιεράν στιγμήν τις ευχαριστίες μου και τον ανυπόκριτον σεβασμόν μου προς τους παρισταμένους Αρχιερείς, τους Μητροπολίτες Προικοννήσου Ιωσήφ και Ανδριανουπόλεως Αμφιλόχιο, οι οποίοι ως μέλη της Ιεράς Συνόδου η οποία με εξέλεξε μου προσέφεραν γενναιόδωρα την πατρικήν τους αγάπη. Ωσαύτως και εις τον Σεβ. Μητροπολίτη Ρόδου κ. Κύριλλο, ο οποίος προσήλθε ασμένως για να ενώσει μαζί με όλους μας την προσευχή του για την αναξιοτήτά μου.

Ευχαριστίες οφείλω στους σεβαστούς μου διδασκάλους, τους καθηγητές μου στην Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ. και ιδιαίτερα στους κ. Βασ. Γιούλτση και Γεωρ. Σερμιέ, διά την πολύτιμη γνώση, την οποίαν μου μετέδωσαν.

Ευχαριστώ εξαιρέτως τα Εκκλησιαστικά Συμβούλια και το πεφιλημένο πλήρωμα των Ενοριών Παναγίας Βοθυνών Καλύμνου και Ι. Μητροπολιτικού Ναού «Ευαγγελισμού της Θεοτόκου» Λέρου, που ο Κύριος με έταξε παραλλήλως με τα ιεροκηρυκτικά μου καθήκοντα, για την αγάπη τους, τη συμπαράστασή τους και την εμπιστοσύνη την οποία μου έδειξαν.

Επιτρέψτε μου αυτή την στιγμή να μνημονεύσω τον μακαριστό Μητροπολίτη κυρό Νεκτάριο, ο οποίος πυράκτωσε τα χέρια του στο Ιερό Θυσιαστήριο και μου μετέδωσε τον Πρώτο και Δεύτερο βαθμό της Ιερωσύνης, είτε ο Θεός να αναπαύει την ψυχή του εν χώρα ζώντων.

Την ιερά όμως ταύτη στιγμή καθ' ήν το περί εμέ Θεϊόν θέλημα πραγματώνεται, επιτρέψτε μου ακόμη, όπως καταθέσω τον ευλαβή φόρον τιμής και εκζητήσω τις προσευχές των κατά σάρκα γονέων μου, των αδελφών μου και των οικείων μου, των συμπρεσβυτέρων μου, του Πνευματικού μου Πατρός Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου π. Θεοφίλου Λεμοντζή, του νυμφαγωγού μου εις τον Ιερό Κλήρο και εις πάντα βοηθό και συμπαραστάτη μου π. Δημητρίου, των πνευματικών μου τέκνων, των ενοριτών μου, των συναδέλφων μου εις τον Ελληνικό Στρατό και όλων των συμπροσευχομένων σήμερα στην ξεχωριστή και συγκλονιστική αυτήν στιγμήν της επιγείου ζωής μου.

Την ευγνωμοσύνην μου, που ταυτόχρονα είναι και ομολογία πίστεως, απευθύνω στον Κύριόν μας Ιησούν Χριστόν, εκζητώ ταις Πρεσβείαις της Προστάτιδος μου Παναγίας Μητέρας Του, την οποίαν παιδιόθεν ηγάπησα και ως πρεσβύτερος υπηρέτησα και αυτή τη στιγμή επικαλούμαι.

Του σήμερα εορτάζοντος Αγίου, του Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου, του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου, των Αγίων Ιωνά του Λερίου, Σάββα του εν Καλύμνω και Ανθίμου του εν Αστυπαλαία, των εκ Στρατονικεία καταγομένων Αγίων ενδόξων μαρτύρων Τροφίμου και Θαλλού, και πάντων των εν Στρατονικεία διαλαμψάντων Αγίων και πάντων των Αγίων.

Ζητώ το έλεος του Θεού για τις αμαρτίες μου και τα πάμπολλα λάθη μου.

Προσδοκώ την Χάρη Του, για μια Αρχιερωσύνη πιστή και αγία ενώπιον του Θεού, διδακτική, αγιαστική και καρποφόρον δια τον πιστόν λαόν Του. Αμήν».

Τέλος, μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, εμοίρασε το αντίδωρο και τον συνεχάρησαν οι Αρχές και όλο το εκκλησίασμα.

Την επομένη, Τετάρτη 28/12 ο Θεοφ. Επίσκοπος Στρατονικείας κ. Στέφανος, τέλεσε την πρώτη του Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό

«Ευαγγελισμός της Θεοτόκου».

Επιμέλεια: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, Γραμματέας Ιεράς Μητροπόλεως

Φωτογραφίες: Ευθύμιος Χρυσούλης